

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิทยาศาสตร์มีบทบาทสำคัญยิ่งในโลกสังคมปัจจุบันและอนาคต เพราะวิทยาศาสตร์เกี่ยวข้องกับทุกคนทั้งในชีวิตประจำวันและการทำงานอาชีพต่าง ๆ ตลอดจนเทคโนโลยี เครื่องมือ เครื่องใช้และผลผลิตต่าง ๆ ที่มนุษย์ได้ใช้เพื่ออำนวยความสะดวกในชีวิตและการทำงาน เหล่านี้ล้วนเป็นความรู้วิทยาศาสตร์ ผสมผสานกับความคิดสร้างสรรค์และศาสตร์อื่น ๆ วิทยาศาสตร์ได้ช่วยให้มนุษย์ได้พัฒนาชีวิต ทั้งความคิดเป็นเหตุเป็นผล คิดสร้างสรรค์ คิดวิเคราะห์ วิจัย มีทักษะสำคัญในการค้นคว้าหาความรู้ มีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ สามารถตัดสินใจโดยใช้ข้อมูลที่หลากหลายและมีประจักษ์พยานที่ตรวจสอบได้ วิทยาศาสตร์ เป็นวัฒนธรรมของโลกสมัยใหม่ซึ่งเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ (กรมวิชาการ, 2551, หน้า 92)

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติของวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี (กรมวิชาการ, 2551, หน้า 37) ความเจริญก้าวหน้าในเทคโนโลยีทำให้การติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็วและสะดวกสบายกับมนุษย์สามารถเดินทางจากสังคมหนึ่งไปยังสังคมหนึ่งได้สะดวกสบาย และรวดเร็วด้วยเช่นกัน ภาษาจึงมีคุณค่า มีความหมาย เป็นหัวใจของการติดต่อสื่อสารที่ทำให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ซึ่งมนุษย์สามารถเรียนรู้และพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาให้ถูกต้องได้ทั้งการอ่าน การเขียน การฟัง การพูด

ในปัจจุบันพบว่าเด็กไทยอ่อนภาษาไทย เกือบพันกลายเป็นปัญหาเศรษฐกิจและความมั่นคงของประเทศ เพราะภาษาถือเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียน เพื่อต่อยอดการเรียนรู้ไปยังทุกศาสตร์และทุกสาขาวิชา การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ก็เป็นอีกศาสตร์หนึ่งที่ได้รับผลกระทบตามมา เนื่องจากเด็กไม่สามารถที่จะอ่านเขียนไม่คล่องในวิชาวิทยาศาสตร์ ส่งผลประสิทธิภาพในการเรียน การแสวงหาความรู้ลดลง ทำให้สมองขาดความรู้พื้นฐานในการเชื่อมโยงความรู้ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545-2559 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2545, หน้า 11) มีการเน้นพัฒนาคนอย่างรอบด้านและสมดุล เพื่อให้ทุกคนมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้ ปลูกฝังและเสริมสร้างศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม

และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 22 ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพในมาตรา 23 (2) เน้นการจัดการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ให้ความสำคัญของการบูรณาการความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ ตามความเหมาะสมของระดับการศึกษา (กรมวิชาการ, 2545, หน้า 1) ซึ่งจากผลการประเมิน การทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) ปี 2553 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนบ้านเขาทอง มีคะแนนเฉลี่ยวิทยาศาสตร์ เท่ากับ 27.27 % วิชาภาษาไทย 36.50 % ซึ่งไม่ถึง 50 % ไม่ผ่านตามเกณฑ์ที่ โรงเรียนกำหนดและเกณฑ์ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากำหนด และจากการวัดผลประเมินผลคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2553 มีคะแนนเฉลี่ยวิทยาศาสตร์เท่ากับ 58.88 % วิชาภาษาไทยด้านการอ่าน 45.55 % ด้านการเขียน 38.88 % ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ตามที่ โรงเรียนกำหนดและต่ำกว่าเกณฑ์ที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กำหนด สาเหตุของปัญหานี้ อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนของครูวิทยาศาสตร์ และครูภาษาไทย มีจัดการเรียนการสอนไม่น่าสนใจหรือไม่หลากหลายไม่ปรับเปลี่ยนวิธีการสอน ซึ่งทำให้นักเรียนขาดความกระตือรือร้นในการเรียน แต่ในความเป็นจริงการใช้ความรู้ ความจำ ความคิดและความเข้าใจที่เป็นขั้นตอนที่เป็นกระบวนการสำคัญในการเรียนวิชาต่าง ๆ ในการจัดการเรียน การสอน นักเรียนไม่สามารถค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง หรือการเขียนการทดลอง ซึ่งนักเรียน ไม่เข้าใจ ขาดทักษะที่จำเป็นในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง การเรียนวิทยาศาสตร์และวิชาอื่น ๆ ต้องอาศัยทักษะด้านภาษา ซึ่งสอดคล้องกับ ไวทอตกี (Vygotsky, 1962) ภาษาเป็นสิ่งที่สัมพันธ์ กับความคิด ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการคิด ซึ่งผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนวิทยาศาสตร์พบปัญหา ในการจัดการเรียนการสอน นักเรียนไม่สามารถอ่านคำยาก ๆ ในวิชาวิทยาศาสตร์ได้ และเขียนได้ ทำให้นักเรียนไม่อยากเรียน และไม่สนใจในการเรียน ขาดความกระตือรือร้น ทั้งที่วิชาวิทยาศาสตร์ เป็นวิชาความรู้เป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียน และได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง

หลักสูตรเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของการจัดการศึกษา การจัดการศึกษา ประเภทใดและระดับใดก็ควรจะขาดหลักสูตรเสียมิได้ เพราะหลักสูตรจะเป็นโครงร่างที่กำหนดไว้ว่าจะให้เด็กได้ประสบการณ์อะไรบ้างจึงจะเป็นประโยชน์ต่อเด็กและสังคม หลักสูตรเป็นแนวทางที่จะสร้างความเจริญเติบโตให้แก่ผู้เรียน หลักสูตรเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายต่าง ๆ ถ้าปราศจากหลักสูตรแล้ว การจัดการศึกษาจะไม่มีวันสำเร็จลุล่วงไปตามเป้าหมายของการจัดการศึกษา ที่ได้กำหนดไว้ (บุญเลี้ยง ทุมทอง, 2553, หน้า 12-13) การที่จะทราบว่าการศึกษาระดับต่าง ๆ

จะดีหรือไม่ดีสามารถศึกษาได้จากหลักสูตรการศึกษาในประเทศนั้น ๆ ของประเทศ เพราะหลักสูตรเป็นเครื่องมือในการปรับปรุงจุดหมายและนโยบายการศึกษาของชาติเข้าสู่การปฏิบัติในสถานศึกษาต่าง ๆ หลักสูตรจะเป็นเสมือนกับทางลัดที่จะคอยกำหนดทิศทางให้การเรียนการสอนเป็นไปตามความมุ่งหมายของการศึกษา (ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์, 2539 อ้างถึงใน บุญเลี้ยง ทุมทอง, 2553, หน้า 13) ซึ่งหลักสูตรบูรณาการเป็นหลักสูตรที่รวมประสบการณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ เข้าด้วยกันเป็นประสบการณ์ ที่คัดเลือกมาจากหลายสาขาวิชา แล้วจัดเป็นกลุ่มหรือหมวดหมู่ของประสบการณ์ เป็นการบูรณาการเนื้อหาเข้าด้วยกัน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์สัมพันธ์และต่อเนื่อง (บุญเลี้ยง ทุมทอง, 2553, หน้า 148) ซึ่งสอดคล้องกับ (ธารง บัวศรี, 2532, หน้า 178-179) กล่าวว่า หลักสูตรบูรณาการเป็นหลักสูตรที่พัฒนามาจากหลักสูตรกว้าง โดยนำเอาเนื้อหาวิชาต่าง ๆ มาหลอมรวมกัน การจัดทำหลักสูตรบูรณาการไม่เพียงแต่แก้ไขข้อบกพร่องของหลักสูตรรายวิชาเท่านั้น ยังมีเหตุผลและแนวคิดความคิดในการจัดการ ทั้งเหตุผลทางด้านจิตวิทยาและสังคมวิทยา เช่นเดียวกับ วิชัย ดิสสระ (2535, หน้า 24) กล่าวว่า เป็นหลักสูตรที่รวมเอาประสบการณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เกิดจากประสบการณ์จากหลาย ๆ รายวิชาแล้วจัดเป็นกลุ่ม หรือหมวดหมู่ของประสบการณ์ เป็นการบูรณาการเนื้อหาเข้าด้วยกัน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์สัมพันธ์กัน และต่อเนื่อง มีคุณค่าต่อการดำรงชีวิต รวมถึง วาส์ (Vars, 1991, p. 14) สัสกาย (Susskind, 1994, p. 325) ทอมสัน (Thompson, 1995, p. 41) ให้ความหมายของการบูรณาการหลักสูตรไว้ว่า เป็นการรวมเนื้อหาหรือทักษะจาก 2 วิชา หรือมากกว่าที่ได้เรียนในห้องเรียนภายใต้จุดประสงค์เดียวกันเข้าด้วยกัน เป็นหลักสูตรใหม่และอาจตั้งชื่อใหม่ได้ด้วย แต่เนื้อหาที่รวมกันขึ้นมาใหม่ต้องตอบสนองต่อจุดประสงค์การเรียนรู้เดิมด้วย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2549) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบบูรณาการหรือแบบองค์รวมจะช่วยให้มีการถ่ายโยงความรู้และทักษะต่าง ๆ เป็นวิธีการที่สอดคล้องกับหลักธรรมชาติเนื่องจากในวิถีชีวิตของคนเรา การแก้ปัญหาหรือสถานการณ์จะมีลักษณะการเชื่อมโยงเป็นองค์รวมมากกว่าการมองปัญหาเพียงแง่มุมใดแง่มุมหนึ่ง และใช้ความรู้ ที่สั่งสมมาแก้ปัญหา ซึ่งธารง บัวศรี (2542, หน้า 203) กล่าวว่า การบูรณาการสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบเข้าใจ จำได้ สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนรู้มาประยุกต์ใช้ให้มีความหมายต่อชีวิตมีความสอดคล้องกับ อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา (2550, หน้า 67) กล่าวว่า ในชีวิตจริงเราไม่สามารถที่จะแยกวิชาต่าง ๆ ออกจากกันได้ ดังนั้นการเรียนการสอนที่ดีก็ต้องมีบูรณาการระหว่างวิชาเพื่อจะได้ตรงกับชีวิตจริง การสอนไม่ควรแยกเป็นวิชา ครูต้องสอนให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างกันและเชื่อมโยงมาสู่ชีวิตจริง และให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของคุณค่าความเป็นมนุษย์ตลอดเวลา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2550, หน้า 67-68) การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการแบ่งเป็น 2 ประเภท คือการบูรณาการหลักสูตร โดยจัดทำเป็นหลักสูตรบูรณาการ

(Curriculum Intergration) แบ่งย่อยเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ การบูรณาการภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้ (Intradisciplinary Integration) และการบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ (Interdisciplinary Integration หรือ Across Curriculum) และประเภทที่สอง คือการบูรณาการการเรียนการสอน (Instructional Integration) ประกอบไปด้วยการสอนแบบสอดแทรก (Infusion) แบบคู่ขนาน (Parallel) แบบพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) และแบบสอนเป็นคณะ (ทิสนา เขมมณี, 2548, หน้า 10-12) การบูรณาการที่ดีควรมีลักษณะการบูรณาการที่ผสมผสานศาสตร์หลาย ๆ อย่างเข้าด้วยกันเพื่อประโยชน์สูงสุดในการประยุกต์ใช้ในการทำงานและการดำเนินชีวิตประจำวัน (Bell & Harkness, n.d. อ้างถึงใน อรทัย มูลคำ, สุวิทย์ มูลคำ, นฤมล กษัตริ และนภคณ เจนอักษร, 2542, หน้า 34-35) การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนได้ร่วมทำงานกลุ่ม ได้ลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเอง โดยจัดประสบการณ์ตรงให้แก่ นักเรียนได้เรียนรู้จากสิ่งที่เป็นรูปธรรม เข้าใจง่ายตรงกับความ เป็นจริง สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างได้ผล มีโอกาสได้ปฏิบัติจริง จนเกิดความสามารถและทักษะ

จากการที่ผู้วิจัยไปศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรบูรณาการพบว่าการสอนแบบบูรณาการ เป็นการสอนที่สามารถเชื่อมโยงศาสตร์สาขาต่าง ๆ เข้ามาผสมผสานกัน ทำให้เกิดความคิดรวบยอดของศาสตร์สาขาต่าง ๆ นั้นเข้าด้วยกัน การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการช่วยลดความซ้ำซ้อนของเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ได้ สามารถนำความรู้ ทักษะจากหลาย ๆ ศาสตร์มาแก้ปัญหาในการเรียน การสอน การจัดทำหลักสูตรบูรณาการจะเป็นกรอบการจัดการศึกษา ที่ให้หลักประกันในขั้นต้นว่านักเรียนจะได้เรียนรู้ในสิ่งที่อยู่ในกลุ่มสาระต่าง ๆ แบบองค์รวม หลักสูตรบูรณาการเหมาะสม สำหรับการศึกษาระดับประถมศึกษา และการศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่มุ่งเน้นการจัดการศึกษาเพื่อหล่อหลอม ความพร้อมและเตรียมชีวิตให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถรอบด้าน (นาตยา ปิณฑานนท์, 2526)

จากผลงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการมาช่วยในการเรียนการสอนสามารถ ช่วยแก้ปัญหาในการเรียน วิชา คณิต (2553) ดวงนภา จันทน์ (2553) ดารณี พงษ์สหาย (2551) พรพิรุณ เปลียนเดชา (2552) และพอเจตน์ ธรรมศิริขวัญ (2553) พบว่าโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรบูรณาการ มาช่วยในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งใช้รูปแบบการสอนแบบบูรณาการมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและเจตคติต่อการเรียนด้วยหลักสูตรบูรณาการสูงขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอน วิชาวิทยาศาสตร์จึงสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี เพื่อให้ นักเรียนได้ใช้ทักษะด้านการอ่านการเขียนจากวิชาภาษาไทยมาสร้างความสัมพันธ์ เชื่อมโยง ระหว่างวิชาวิทยาศาสตร์ และวิชาภาษาไทย เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ให้สูงขึ้น โดยอาศัยการเรียนรู้ จากสิ่งใกล้ตัวขยายไปสู่สิ่งที่ไกลตัว ซึ่งจะ ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจอย่างยั่งยืนวิสัยทัศน์

ที่กว้างไกล การแสวงหาความรู้ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพตามความมุ่งหมาย และหลักการของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน
 - 2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยหลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี สูงกว่าก่อนเรียน
 - 2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนหลังเรียนด้วยหลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี สูงกว่าก่อนเรียน
 - 2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยหลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
 - 2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนหลังเรียนด้วยหลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
3. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนด้วยหลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยหลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี สูงกว่าก่อนเรียน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนหลังเรียนด้วยหลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี สูงกว่าก่อนเรียน

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนหลังเรียนด้วยหลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนหลังเรียนด้วยหลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ได้หลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี
2. ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจ การคิดวิเคราะห์ วิชาวิทยาศาสตร์ รวมทั้งทักษะการอ่านและเขียนวิชาภาษาไทย
3. เป็นประโยชน์สำหรับครูผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่องการดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จำนวน 16 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น การใช้หลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี

2.2 ตัวแปรตาม คือ ผลการนำหลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี ไปทดลองใช้กับกลุ่มประชากร

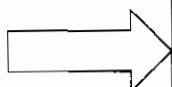
2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจ การคิดวิเคราะห์ ในวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช

2.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ได้แก่ ด้านการอ่านและการเขียน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรต้น

การใช้หลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี

ตัวแปรตาม

- (1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์
- (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง กระบวนการสร้างหลักสูตร โดยมีการดำเนินงาน 4 ขั้นตอน เพื่อการจัดทำรายละเอียดของเนื้อหาให้สอดคล้องความต้องการของผู้เรียน
 - 1.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
 - 1.2 การสร้างหลักสูตร
 - 1.3 การทดลองใช้หลักสูตร
 - 1.4 การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรบูรณาการ
2. หลักสูตรบูรณาการ หมายถึง หลักสูตรที่นำศาสตร์ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ทั้งในด้านเนื้อหาสาระ ทักษะ หรือความคิดรวบยอด มาผสมผสานเชื่อมโยงเข้าเป็นสิ่งเดียวกัน เพื่อประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการให้นักเรียน
3. การดำรงชีวิตของพืช หมายถึง การเจริญเติบโตของพืชและดำรงชีวิตอยู่ได้ต้องอาศัย น้ำ อากาศ แสง และอุณหภูมิ

4. หลักสูตรบูรณาการรายวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาไทย เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง จังหวัดจันทบุรี หมายถึง การนำเอาสาระวิชาวิทยาศาสตร์มาบูรณาการกับสาระวิชาภาษาไทย โดยอาศัยทักษะการอ่าน การเขียน เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ การคิดวิเคราะห์ ในวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งวัดได้จากผลการเรียนในแบบวัดผลสัมฤทธิ์ในหลักสูตรบูรณาการ

6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการอ่านการเขียน ภาษาไทย ซึ่งสามารถอ่านจับใจความสำคัญและเขียนโดยใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม

7. เจตคติต่อการเรียนด้วยหลักสูตรบูรณาการ หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนต่อการเรียนหลักสูตรบูรณาการทั้งด้านความพอใจและไม่พอใจ ซึ่งครอบคลุมถึง ด้านความรู้สึกที่มีต่อการเรียนหลักสูตรบูรณาการ ด้านความสนใจต่อหลักสูตรบูรณาการ ด้านความสำคัญของหลักสูตรบูรณาการ ด้านความนิยมชมชอบต่อการเรียนด้วยหลักสูตรบูรณาการ ด้านการแสดงออก หรือการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน

8. เกณฑ์ที่กำหนด หมายถึง เกณฑ์ที่ใช้สำหรับประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คนเป็นคนพิจารณาและกำหนดเกณฑ์ในการผ่านแล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยคือ 70 %

9. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดความรู้ ความเข้าใจในการคิดวิเคราะห์ เรื่อง การดำรงชีวิตของพืช มี 30 ข้อ มี 4 ตัวเลือก สร้างโดยผู้วิจัย เพื่อใช้ทดสอบนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนหลักสูตร

10. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดการอ่าน การเขียน มี 30 ข้อ มี 4 ตัวเลือก สร้างโดยผู้วิจัย เพื่อใช้ทดสอบนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนหลักสูตร

11. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนด้วยหลักสูตรบูรณาการ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดความคิดเห็นของนักเรียนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มี 20 ข้อ สร้างโดยผู้วิจัย

12. นักเรียน หมายถึง ผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเขาทอง อ.ขลุง จ.จันทบุรี ปีการศึกษา 2555